

— Какъ да нѣмаме, матушка? нѣ мжжъ ми не ще и да му помѣнешъ за волникъ.

— Че защо? свидятъ ли му са паритѣ?

— Не, не му са свидятъ, нѣ тѣй хе, не ще, и толкозъ.

— Че защо тѣй, сега баремъ не е мжчно, като има пари, да са намѣри волникъ.

— То е така. Нѣколкома даже стана, които дохождатъ на краката ни и искатъ да ги хванемъ и проводимъ намѣсто сина си; и малката ми снаха дума, че тя ще земе отъ баща си пари, само и само да си хванемъ единъ волникъ, нѣ на свекра си не смѣй това да помѣне, бои са, а на мене стана петъ пхти е казвала.

— Като е тѣй, ти можешъ да му кажешъ, продължаваше да ѝ дума майка ми.

— Азъ му хортувахъ, сестро, отговори Мавра, и слушай да ти кажа какъ: Единъ празникъ като са върнахме у дома, слѣдъ отпуста на черквата, здрависахме са и послѣ сѣднахме да приемъ чай. Сички събрани около самовара: и синоветѣ ми, и снахитѣ ми и внучетата ми, че и азъ и той, Семо, насрѣдъ. Семо като си ги поизглѣда сичкитѣ усмихна са и каза: — „Ехъ колко слугинмамъ за батунка — Царя“. Азъ му продумахъ: вижъ прикаска и ти дѣто казвашъ! съ това ли ще ни развѣселишъ днесъ на такъвъ Господски празникъ? Ти щѣше да направишъ много по-добрѣ, ако да бѣше размислилъ, и са поразговоришъ днесъ съ дѣцата си, до като сичкитѣ сѣ тука, какъ трѣба да направимъ щото да си хванемъ единъ добъръ волникъ, до като е време“. Сичкитѣ ми дѣца втрѣпниха очи къмъ баща си. — Какво? волникъ ли? искрещя Семо сърдито. Синца наведохме очи на долу, безъ да смѣемъ да го поглѣднемъ — „Не та ли е грѣхъ отъ Бога, Мавро, да продумаешъ такава глунава приказка сега, когато токо що са завърнахме отъ черква? Не та ли е срамъ, продължаваше мжжъ ми да вика на менѣ, да говоришъ тѣй на такъвъ празникъ, още и предъ синоветѣ и снахитѣ ни?“ — „Че защо да е грѣхота, когато и другитѣ хора го правятъ? отговорихъ